

Het was weer tijd voor mijn check bij de tandarts op MVKV. Deze artsen wisselden nogal eens. Zij hadden allen hun eigen ideeën over de tandheelkunde op ons Vliegkamp. Op een gegeven moment was er een die dacht dat verstandkiezen een overbodige luxe waren en alleen maar gevaar voor de gezondheid konden opleveren, zeker tijdens het vliegen.

Er werd waarschijnlijk een lijst opgesteld. De eventuele volgorde daarop werd door niemand begrepen. Men kon dus elk moment aan de beurt zijn. Na enige tijd werd er begonnen met het verwijderen van deze kiezen in een hospitaal te Utrecht.

Grote schrik alom. Iedereen begon zich in allerlei bochten te wringen om aan deze marteling te ontkomen, waaronder ik zelf. Met succes want de "Operatie Verstandkies" stierf voor mij en vele anderen gelukkig een snelle dood.

O ja, ik was daar dus toen voor mijn check. Op dat moment waren er twee wat jongere tandartsen. Ik was wat vroeg na de lunch en nam plaats in de wachtkamer. Ik bladerde in het blad "Blokken weg, Starten maar".

In de behandel kamer waren de artsen zich aan het voorbereiden op de middag. Terwijl zij daar mee bezig waren, hadden zij een gesprek over wat zij zo al hadden meegemaakt tijdens hun, relatief nog korte loopbaan.

Ik volgde het gesprek met een half oor, tot op een moment dat mijn aandacht werd getrokken door een bepaald woord. Ik luisterde aandachtig.

"Ik had pas nog een patiënt met een ontsteking onder een kies. Het bleek dat zich daar onder een tumor bevond".

"Dat was even schrikken zeker"?

"Zeg dat wel".

Hij had toen niet zo hard kunnen schrikken als ik op dat moment. De aandacht voor het blaadje Blokken weg Starten maar verdween op slag.

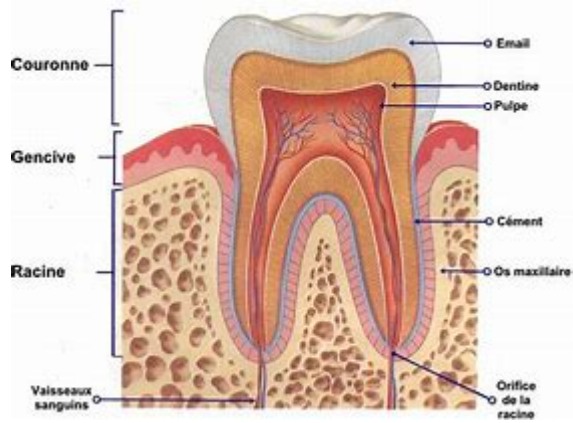
Mijn normale denken stagneerde een beetje en het vervolg van hun gesprek ontging mij.

Weg wezen, starten maar. Ik wilde mij zo snel mogelijk verwijderen van deze plek. Jammer, te laat. Op het zelfde moment kwam een van de artsen binnen en zei: "Bent u er klaar voor sergeant"?

Ontsnappen was er niet meer bij. Zo stijf als een plank nam ik plaats in de stoel.

Toen hij bezig was met de check, had ik een soort fantoompijn vanaf mijn kleine onderste voortanden tot en met mijn bovenste verstandkiezen. Had ik ze toch maar laten trekken. Terwijl hij met zijn haak over mijn kwadranten danste, voelde ik tot op de millimeter nauwkeurig waar deze zich bevond.

Uiteindelijk stond ik weer buiten. Het heeft echter nog enige tijd geduurd voordat ik ook weer aan iets anders kon denken.

Doorsnede van een verstandkies

Aaahh!!!